

ילדים ישראלים שחלו בסוכרת ניצד התמודדו עם המחלה, ניצד למדו להזריק לעצמם את הזריקות הדרושות וכיצד הם מתפקדים

הילדים המתוקים של הסוכרת

הקייטנה דמתה לכל הקייטנות. מילבד פרט אחד: הילדים התרוצצו בה כשבדיהם מבינות שבהן ערכו בדיקות-שתן. סיסמתם: „אלוהים, תעשה שזה יהיה כחול!“

הצבע הכחול הוא סימן שאין סוכר בשתן. כל הילדים בקייטנה, שהיתה בחופשת-הקיץ, בנווה-הדסה ליד נתניה, היו חולייסוכרת. השיר שהושמע ביותר במקום היה „הי, הי, היפו!“ אבל ההיפו שלהם אינו ההיפופוטם, כמו בשיר אלא היפרגליקמיה שהיא מצב של ירידה ברמת-הסוכר.

לא בפעם הראשונה באו הילדים

תווית אזהרה שימענו בר, שחקן הקאמרי, תולה תמיד על צווארו דיסקית האומרת: „אני חולה בסוכרת, אם תמצא אותי חסר הכרה, אנא תן לי משהו מתוק לשנות וקח אותי לבית-החולים.“ במסעותיו הוא מתאים את הכתוב לשפה המקומית.

לפני שלושה ימים עלו פילפלים 12 ל"י לק"ג, וידוע לי שאמיר יכול לאכול פילפלים ללא הגבלה. מיד קניתי, כשהגעתי הביתה הסתבר שאמיר מסרב לאכול — הפילפלים לא היו לטעמו.

נאלצתי לחזור לשוק ולקנות מלפפונים, שעלו 22 ל"י לק"ג, כשעגבניות עלו 80 ל"י לק"ג, היה אמיר היחידי בבית שאכל עגבניות. אין חשבון במחלת הילד, לפני שש שנים עברנו לרמת-יגאל שברחובות, איזור חדש בלי קוויטלפון. כשבגנו חלה, ביקשנו לזרז את העברת הטלפון. הבאנו למשרד-התקשורת מיכתב מהרוץ פא המטפל, שבו נאמר „זקוקים לטלפון כפיקוח-נפש“. במשרד ה"תקשורת לא התייחסו לפנייה. כש"לא נענינו, הסתבר לנו שהנהגה הוא שמשרד התקשורת צריך להפנות אותנו לרופא המחוזי, ר"הוא הקובע אם למיקרה שלנו יש עדיפות. כשחזרנו מהרופא המחוזי נאמר לנו: „רחובות היא כמו יריי"הו, אין יוצא ואין בא.“

כך גבוהות, שהיה להם קשה להא-מין.

הילד הגיע לבית-החולים כשיש לו 840 מיליגרם סוכר ב-100 סמ"ק של דם. לא האמינו, לאור תוצאות הבדיקה, שהילד מסוגל לעמוד על הרגליים. הסבירו לנו שאמיר חר"ה סוכרת. באותה תקופה גססה אחותי ממחלת הסרטן, וכשהגעתי עם בני לבית-החולים קיננה בלבי הרגשה רעה מאוד. כשנאמר לנו שבני חולה בסוכרת, רווח לי שה"בשורה היא זו, ולא גרועה ממנה.

אמיר נשאר בבית-החולים לשם איזון הסוכרת, ובמשך השבוע הזה נודע לנו פשר המחלה, וכיצד חיים איתה. הבנו שאמיר יחיה עם זרי"קת אינטולין.

עד לפני זמן דיברתי עם הילד על כל דבר. היום אני מוצאת את עצמי מדברת רק על שתן. בן"אדם מבוגר אוכל בעיניים. ילדים אוכלים לפי תחושת הקיבה. אם הילד שבע, הוא לא יתפתה אפילו לעוד גלידה. ילד חולה בסוכרת צריך לאכול לפי מנת קלוריות

שיים לארצות-הברית לטוול, ושלו"שת ילדינו נשאררו בהשגחת הסב"תא. כשחזרנו מהטוול מצאנו את אמיר עצבני, מתוח ועייף. אמיר ביקש לאכול הרבה, ומוזה היינו מרוצים מאוד. איזה אמא לא תהיה מרוצה כשבנה מבקש עוד ועוד תוספות אוכל? גם לשתייה המרו"בה לא ייחסנו חשיבות, כי זה היה בחודש אוגוסט, וחשבנו שהילד צמא בעונה החמה של השנה.

אולם אמיר התחיל להרטיב בלי"לות, וחשבתי שזהו תוצאה של געגועים בשל הנסיעה שלנו ל"ארצות-הברית. יחד עם זאת שמתי לב שאמיר מאבד ממשקל גופו (7 ק"ג).

מכנסיים חדשים, שהתאימו לו שבוע קודם לכן, פתאום נפלו מנו.

בשל הירידה במישקל ניגשתי עם הילד לרופאה. חשבתי שה"רופאה תיתן ויטאמינים, ושאני אגש לפסיכולוג כדי להבין את פשר ההרסבות.

הרופאה בקופת-חולים שלחה בדיקות שתן ודם, והשתוממו כי אשר התבקשנו לתת בדיקות חו"רות. הסתבר שהתוצאות היו כל

פיקד אחר השיב לפנייתנו החו"רת. * נורמלי: 70 עד 110 מיליגרם. מחושבת המחולקת בין פחמימות, שומנים והרבה ירקות ופירות.